

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἕλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τμηθέν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 120. Ἐξέ-
μνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νηι τῶν ἑλλων Κρατῶν δολάρια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἠναλόγωσ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

* Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἢ δι' αἰ ἀνδρο-
μαὶ ἀρχίζουσ τὴν 1ην οὐνοδότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

* Ὁδὸς Ἐρμούδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβακίον

Περίοδος Β' — Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 16 Φεβρουαρίου 1941

Ἔτος 93ον. — Ἀριθ. 11

Ο ΝΙΚΟΥΛΗΣ

ΑΙΤΗΓΗΜΑ

Τώρα κι' ἕνα χρόνο ὁ Νικουλῆς ἦταν ἕνα μικρὸ ἀγοράκι τεσσάρων χρόνων, ποὺ ζούσε στὸ μεγάλο του κτήμα μαζί με τὸ μπαμπά του, τὴ μαμά του, τίς μηχανές του, ποὺ θέριζαν ἢ ἀλώνιζαν τὸ στάρι καὶ τ' ἀλογά του. Ὅλα αὐτά: μπαμπάς, μαμά, μηχανές, ἀλογα, ἦταν δικὰ του, τοῦ Νικουλῆ· μὰ εἶχε κι' ἕνα ἀλογο ποὺ ἦταν ἀποκλειστικὰ δικὸ του, τὴ Ντόρα του, μιὰ ὄραϊα κόκκινη φοράδα ποὺ ὁ μπαμπάς τὴν εἶχε φέρει ἀπ' τὴν Ἀθήνα. Ὅποτε ἐβγαίνει ὁ μπαμπάς καθάλα ἀπάνω στὴ Ντόρα, ἐπαιρνε καὶ τὸ Νικουλῆ μπροστά του καὶ πήγαιναν οἱ δυὸ μαζί καὶ γύριζαν τὸ κτήμα καὶ κοίταζαν πῶς πάει ἢ καλλιέργεια. Μὰ δίχως τὸ μπαμπά δὲν ἀνέβαινε ὁ Νικουλῆς στὴ Ντόρα του, οὔτε νὰ πᾶν κοντά της, καλὰ-καλὰ δὲν τὸν ἀφηναν. Μόνον ἢ μαμὰ τὸν ἐπιανε καμμιὰ φορὰ ἀπ' τὸ χεράκι καὶ τὸν πήγαινε νὰ δώσῃ τῆς Ντόρας ζάχαρη. Ἀνοίγε ἢ Ντόρα τὸ μεγάλο της στόμα, κι' ἐκεῖ ποὺ ἐλεγες πῶς θὰ ἔχαθε δόκλιτρο τὸ χεράκι τοῦ Νικουλῆ, μόλις σάλεινε τὰ χεῖλια της κι' ἐπαιρνε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τὸ κομματάκι τῆς τῆς ζάχαρη. Νὰ λοιπὸν τί καλὴ ποὺ ἦταν ἢ Ντόρα. Καὶ βέβαια ποὺ δὲν θὰ τὸν ἔρριχνε τὸ Νικουλῆ, ἀν πήγαινε νὰ κάνῃ ἐπιθεώρηση μονάχος του στὸ κτήμα.

Ὡστόσο στὴ Ντόρα δὲν ἄφινε ὁ μπαμπάς τὸ Νικουλῆ ν' ἀνεβῆ. Στὴ γιορτὴ του δῆμις τοῦ ἔκανε ἕνα ἄλλο δῶρο. Τοῦ χάρισε ἕνα γαϊδουράκι, ἕνα γαϊδουράκι ἀληθινὸ, μετὸ σαμαράκι του, μετὸ χάμουρά του, μετὸ τὸ χαλινάρι του. Σ' αὐτὸ ἐπάνω θ' ἀνέβαινε ὁ Νικουλῆς μονάχος, ὄλο-μόναχος, καὶ θὰ πήγαινε ὅπου ἤθελε. Ἐπάνω στὸ σαμάρι θὰ καθόταν ὁ Νικουλῆς καὶ μπροστὰ θὰ πήγαινε ὁ δηηρέτης τραβώντας τὸ γαϊδουράκι ἀπ' τὸ χαλινὸ. Καὶ θὰ γύριζαν

ὄλο τὸ κτήμα καὶ θάκαναν ἐπιθεώρηση γιὰ νὰ ἴδουσ ἀν πάει καλὰ ἢ καλλιέργεια καὶ θὰ ξελάφρωνε ὁ καιμένος ὁ μπαμπάς ἀπὸ μιὰν ἐννοια.

Μὰ τὸ γαϊδουράκι δὲν ἦταν ἢ μόνον χαρὰ τοῦ Νικουλῆ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἦρθε κι' ὁ θεὸς Ἀνδρέας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τοῦ ἔφερε γιὰ δῶρο μιὰ μακρὰ πελερίνα ἀπὸ μουσαμὶ μετὸ μιὰ μεγάλη κουκούλα.

— Τί εἶναι, αὐτό, θεε;

— Ἀδιάβροχο.

— Τί θὰ πῆ «ἀδι-ἀβλοχο»;

— Νά, θὰ πῆ πῶς δταν κάνει δυνατὴ βροχὴ, μὰ πολὺ δυνατὴ, ἐσὺ θὰ τὸ φορᾷς καὶ θὰ βγαίνης ἔξω καὶ δὲν θὰ βρέχεσαι καθόλου.

Γέλασε ὁ Νικουλῆς. Κάτι ἀστεία ποὺ λέει ὁ θεὸς Ἀνδρέας! Ἀκοῦς ἐκεῖ ποὺ θὰ πέφτῃ ἢ βροχὴ ἐπάνω του καὶ εὖ θὰ βρέχεται! Μὰ μιὰ στάλα νὰ ψιγαλίξῃ τὸν φωνάζει ἢ μαμὰ μέσα γιὰ νὰ μὴ βραχθῇ!

— Γιατί γέλας, Νικουλῆ; Δὲν τὸ πιστεύεις;

— Ὁχι.

— Ἐ, ἔλα νὰ δοκιμάσομε.

— Νά δοκιμάσομε;

— Πῶς, ἀφοῦ δὲ βρέχει;

— Νά, ἐσὺ θὰ φορέσης τὸ ἀδιάβροχο, κι' ἐγὼ θὰ πᾶρω ἕνα κανάτι νερο καὶ θὰ τὸ χύσω ἀπὸ πάνω σου, καὶ θὰ ἴδῃς πῶς δὲν θὰ βραχθῆς καθόλου.

— Ὅλο θὰ τὸ χύσης;

— Ὅλο.

Χμ! Αὐτὸ τὸ ἀστείο ποὺ θέλει νὰ κάνῃ τώρα

Ὁ μπαμπάς ἀδειάζει ἕνα κανάτι νερο πάνω στὸ Νικουλῆ.
(Σελ. 82, στ. α').

ο θεός Ανδρέας τον άνησυχεί κάπως τον Νικούλη. Ωστόσο φοράει την πελερίνα που του έρχεται ως τα πόδια, βάζει και την κουκούλα που του έρχεται ως τη μύτη, και βγαίνουν δλοι έξω — ά, ή μαμά δεν ένοει να της γεμίσει νερά το σπίτι. Ο μπαμπάς τότε παίρνει ένα κανάτι γεμάτο νερό και το άδειάζει επάνω στο Νικούλη. Σιγά - σιγά βέβαια, γιατί και η βροχή σιγά - σιγά πέφτει, μα ωστόσο το άδειάζει δλο.

Περτέργο πράγμα! Δίκιο είχε ο θεός Ανδρέας. Το νερό έπεσε επάνω στ' άδειά βλοχο και κύλησε χάμω. Και ο Νικούλης δεν βράχηκε καθόλου, μδλο που είχε φορηθή πως θα γινόταν μούσχιμα.

Ε, τώρα λοιπόν τελείωσαν τα φέμματα! Κάθε πρωί, δτι καιρός κι' αν είναι, ο Νικούλης θα φοράη το άδειά βλοχο, θα καθαιλικεύη το γαϊδουράκι του και θα πηγαίνη να κνή γύρα σ' δλο το κτήμα. Και να εδη ο μπαμπάς πόσο σιτάρι θα κάνουν του χρόνου!

Φέτος ο Νικούλης είναι ένα χρόνο μεγαλύτερος. Πέντε χρόνων! Μεγάλωσε κι' αυτός, μεγάλωσε και το γαϊδουράκι και μόνο τ' άδιάβροχο — τώρη το λέει σωστά: άδιάβροχο — δχι μονάχα δεν μεγάλωσε, αλλά — περτέργο πράγμα — μικρυνε! Τώρα του έρχεται μόλις παρακάτω από τα γόνατα, και στο λαιμό κουμπώνει με δυσκολία. Πρέπει να παρακαλέση τον μπαμπά όταν θα πάη στην Άθήνα, να του φέρη ένα καινούργιο, πιό μεγάλο.

Και νά, που μια μέρα ο μπαμπάς φεύγει για την Άθήνα έτσι ξαφνικά, αναπάντεχα, πρωί - πρωί, την ώρα που ο Νικούλης κοιμόταν ακόμη στο κρεβάτάκι του. Πριν προφτάση ο Νικούλης να καλοξυπνήση, ο μπαμπάς τον φίλησε κι' είχε φύγει κιόλας.

Πολύ στενοχωρήθηκε ο Νικούλης. Και ή μαμά για κάτι παρόμοιο θα ήταν στενοχωρημένη, γιατί δλη την ημέρα καθόταν άμλιητη με τα μάτια βουρκωμένα, και πότε - πότε άρπαζε ξαφνικά το Νικούλη και τον έσφιγγε στην άγκαλιά της χωρίς να λέη τίποτε.

Μά νά, που ο μπαμπάς ξαναγύρισε έτσι ξαφνικά όπως είχε φύγει. Κι' ο Νικούλης που κόνταψε να μνή τον γνωρίση! Γιατί εκεί που καθόταν κι' έπαιζε στην αλλη, βλέπει και μπαίνει μέσα ένας ώραιος άξιωματικός με ψηλές μπότες, με πέτσινα λουριά, με χρυσά άστέρια και

χρυσά κουμπιά. Και ο άξιωματικός άπλώνει τα χέρια του, κι' ώσπου να το καλοκαταλάβη ο Νικούλης βρίσκει στην άγκαλιά του.

— Καλέ ο μπαμπάς είναι! Μαμά, ο μπαμπάς έγινε άξιωματικός! Τρέχα γρήγορα!

Και τρέχει ή μαμά και άγκαλιάζονται δλοι και φιλιούνται, και ο Νικούλης χαιρείται και ή μαμά κλαίει μαζί με τα γέλια της. Άλήθεια! Άντι να χαιρείται κι' αυτή που φορεί μια τέτοια ώραια στολή ο μπαμπάς, κάβεται και κλαίει.

Μά ο μπαμπάς παίρνει το Νικούλη στα γόνατά του και του μιλεί σοβαρά. Του λέει πως αυτή τη στολή δεν την φορεί για δμορφή ούτε για να παίζου, αλλά γιατί είναι πόλεμος και πρέπει να πάη μαζί με τους άλλους στρατιώτες να χτυπήσουν και να διώξουν τον έχθρο. Και του λέει ακόμη πως αν δεν πάει αυτός, και ο θεός Ανδρέας, και ο θεός Γιάννης ο άδελφός της μαμάς, και δλοι οι μπαμπάδες και δλοι οι θεοί, τότε θα κατέβουν οι Ίταλοι να μās πάρουν, δτι έχουμε, να χαλάσουν το κτήμα, να κάψουν το σπίτι και να κάνουν σκλάβους το μπαμπά και τη μαμά και το Νικούλη, κι' δλους τους Έλληνες κι' δλα τα Έλληνόπουλα. Γι' αυτό κι' ο μπαμπάς θα φύγη τώρα για να πάη να πολεμήση, και στη θέση του θ' αφήση το Νικούλη. Ο Νικούλης θα είναι τώρα ο «άντρας» του σπιτιού, αυτός θα φροντίζη τη μαμά, αυτός θα επιστατή το κτήμα.

— Και θα καθαιλικεύω και τη Ντόρα μας, μπαμπά!

— Όχι, Νικούλη μου, τη Ντόρα μας θα μās την πάρουν, θα τη δώσουνε στο στρατό κι' αυτήν και τον Καρα και τον Βελή. Βλέπεις, χρειάζονται άλογα για να πηγαίνουν καθάλλα οι άξιωματικοί. Κι' αν δεν δώσουμε εμείς την Ντόρα μας κι' οι άλλοι τα δικά τους άλογα, ο μπαμπάς σου θα περπατή δλο πεζή και τα κανόνια μας δεν θα μωρέρουν.

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΙΜΗ

Δόξα μεγάλη και τιμή στού Έθνους τα βλαστάρια που όρησανε περήφανα κι' άφοβα σάν λιοντάρια. Να διώξουνε τον ύπουλο έχθρο, ποθέλε να μπη στη χώρα αυτή που ή λευτεριά κάντοτε θε να λάμψη!

Πάνω σε άπότομη βουνα στις χιονισμένες οάες Νίκησαν οι ήρωες τον έχθρο σε δοξασμένες μάχες. Θαύμα! τότες έφώναξε δλόκληρη ή οικουμένη. Νά! μπρός τους πάει ή Παναγία της Τήνου, ή πληγωμένη!..

Κι' έτσι ως το τέλος πλάι τους, Αυτή θα τους βοηθήση. Από τον ύμνο άγώνα τους να βγούνε νικητές, Να μάθη ή Άνθρωπότητα, σ' Ανατολή και Δύση, Πώς κώτη, όπως ή Έλλάς, δεν σβύνουνε ποτές!

ΠΕΤΡΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

να φτάσουν επάνω για να χτυπήσουμε τον έχθρο.

Όστε λοιπόν θάφρευε ο μπαμπάς, θάπαιρναν και τη Ντόρα. Μήπως τυχόν θα έπαιρναν και το γαϊδουράκι του;

Όχι, το γαϊδουράκι θάμνε στο κτήμα. Μά ο Νικούλης δεν πρέπει να στενοχωριέται. Όταν με το καλό τελειώση ο πόλεμος και γυρίση ο μπαμπάς νικητής, θα γυρίσουν πίσω και τάλλα άλογά του και ή Ντόρα, και ο Νικούλης θα μωρη πιό τότε να την καθαιλικεύη δλομόναχος.

Μά ο Νικούλης δεν παρηγοριέται μ' αυτή τη μακρονη ύπόσχεση. Κι' όταν τ' άλλο πρωί οι ύπηρέτες πήραν τ' άλογα για να τα πάνε στην επίταξη, ο Νικούλης έξφυγε από τα χέρια της μαμάς κι' έτρεξε κι' άγκάλιασε τη Ντόρα και τη φίλησε και της έδωσε και τρεις παραμέλλες που του είχαν άπομείνει απ' αυτές που του έφερε χτές ο μπαμπάς.

Τώρα ο μικρός Νικούλης με τη μαμά του βρίσκεται δλομόναχος στο μεγάλο κτήμα. Περιμένει με άνυπομονησία να καλέσουν την ηλικία του — το 5 — για να πάη κι' αυτός να πολεμήση. Έχει και δικό του τουφέκι και δικό του σπαθί, ως και δικό του κανόνι ακόμη, κι' έτσι δεν θα χρειαστή να μπη το Δημόσιο σ' έξοδα για να τον όπλιση. Και κάθε βράδυ, πριν πέση να κοιμηθή, κάνει την προσευχή του:

«Παναγίτσα μου, φύλαγε τον μπαμπά μου, φύλαγε τη μαμά μου, φύλαγε το θεο Ανδρέα και το θεο Γιάννη κι' δλους τους στρατιώτες μας που πολεμούνε, και κάνε να γυρίσουν πίσω με το καλό. Φύλαγε και τη Ντόρα μας και κάνε να γυρίση κι' αυτή με το καλό».

Κι' ύστερα προσθέτει, σιγά σιγά για να μνή τον άκούση ή μαμά του: «Και σε παρακαλώ, Παναγίτσα μου, να μνή πάρουνε το γαϊδουράκι μου!»

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ-Ι· ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΕΝΑ βράδυ, στο Θέατρο Μαρίκας Κοτοπούλη, όταν παιζόταν ή «Στέλλα Βιολάντη», βρεθήκαμε στο σαλονάκι του επίσημου θεωρείου; ή πρωταγωνίστρια, ο σύζυγός της κ. Χέλμης, ο γενικός διευθυντής των κρατικών σκηνών κ. Μπαστιάς, ο ύφυπουργός της Ασφαλείας κ. Μανιαδάκης κι' εγώ, περιτοιχίζοντες τον Ιωάννη Μεταξά και την Κυρία Προέδρου, που είχαν έρθει για να ιδούν το έργο μου. Ήταν το μεγάλο διάλειμμα. Παίρναμε αναφυκτικά, καπνίζαμε και μιλούσαμε ήσυχα κ' εύθυμα για πολλά και διάφορα. Άξαφνα, ήρθε λόγος για κάποιο ήθοπιδά του θιάσου, νεώτατο, που είχε παρελθόν δχι άμεμπτο και βρισκόταν υπό έπιτήρηση. Άντιδραστήκός, έζημιμένος, μισόμουρλος και... σατυρικός ποιητής με ψευδώνυμο, είχε δημοσιεύσει κάτι γελοία ποιήματα, που φαινόταν άθωα, αλλά με τάρχητα των στίχων τους — άκροστιχίδες! — έβριζαν το καθεστώς. Τα θυμήθαμε και γελάσαμε. Γέλασε καλοκάγαθα κι' ο ίδιος ο Πρόεδρος. Η Μαρίκα είπε τότε πως ο ποιητής ήθοποιός ήταν πολύ μετανιωμένος, πως καμμία άφορη δέν είχε δώσει από τότε, και πως ήθελε ο φτωχός να πάη να ζήση στην Άμερική, όπου είχε συγγενείς, να πάρη μάλιστα και τη χήρα μητέρα του, αλλά δέν του έδινε την άδεια ο κ. Μανιαδάκης. «Τόν καυμένο!», έπρόφερε σιγά, με άληθινό οίκτο, ο Πρόεδρος. Έπωφελήθηκε ή Μαρίκα, και με λάμψη στα μάτια έπρότεινε: «Νά τον φωνάξουμε και να τον συχωρέσετε!» «Νά!», άποκρίθηκε ο Πρόεδρος. «Νά!», άποκρίθηκε κι' ο κ. Μανιαδάκης. Και άμ' έπος άμ' έργον. Σε λίγο ο φτωχός μετανιωμένος ήταν μπροστά μας και, γεμάτος χαρά κι' εδγνωμοσύνη, έπαιρνε τη συχώρηση και την άδεια να φύγη για όπου ήθελε.

Ποτέ δέν θα ξεχάσω αυτή τη σκηνή, που μου άποκάλυπτε δλη την αγαδότητα, δλη την καλωσύνη του Ιωάννου Μεταξά. Άλλά και σ' άλλες περιπτώσεις την είδα. Ο Ιωάννης Μεταξάς, ο μεγάλος Κυβερνήτης, ο μεγαλοφυής στρατιωτικός και πολιτικός, ήταν κι' ένας άληθινά καλός άνθρωπος. Έκλαψα την άπώλειά του σάν ένα μεγάλο έθνικό δυστύχημα κι' άτένισα με δέος το ανα-

πλήρωτο κενό που άφησε ο πρόωρος κι' αναπάντεχος θάνατός του. Άλλά λυπήθηκα πολύ και τον καλό άνθρωπο που έχάσαμε, και που για την καλωσύνη του τον άγαπούσα σά δικό μου. Άλγα χρόνια τον έγνωριζα — πέντε έξη μόνο — αλλά σ' αυτό το διάστημα τον είδα από κοντά και μίλησα μαζί του πολλές φορές. Ήταν, βλέπετε, μεγάλος θεατρόφιλος, έρχόταν στο θέατρο τακτικά, κι' εγώ, πότε σά συγγραφέας του παιζόμενου έργου, πότε σά μέλος της Καλλιτεχνικής Επιτροπής ή του Διοικητικού Συμβουλίου του Βασιλικού Θεάτρου, είχα την τιμή και την ευτυχία να κάθουμαι δίπλα του. Λοιπόν, ή καλωσύνη του μου έκανε πάντα τη μεγαλύτερη εντύπωση. Την έδειχναν ή μορφή του, το χαμόγελό του, ή όμιλία του, οι τρόποι του, δλα. Ο καλός άνθρωπος είναι και άπλός, κι' δλοι ξέραμε, δλοι βλέπαμε, πως ο Πρόεδρος ζούσε με τη μεγαλύτερη άπλότητα. Πρώτος, καταβεκτηκός, ταπεινός μωρδ, να πω, δέν έθόμωνα ποτέ και μιλούσε

εύπροσήγορα και στόν τελευταίο άνθρωπο. Άγαπούσε άληθινά τους φίλους του και, πρότυπο οικογενειάρχη, έλάτρευε τους δίκούς του, τη γυναίκα του, τις κόρες του, τους γαμπρούς του, τα εγγόνια του. Θα είδατε ίσως τη διαθήκη του στις εφημερίδες. Άφησε στη γυναίκα του του την έπικαρπία δλης της περιουσίας, που οι δυο κόρες του θα τη μοιραστούν μετά το θάνατο της μητέρας τους, και τη βιβλιοθήκη του — είχε μεγάλη βιβλιοθήκη — στην έπίσης άγαπημένη του Έθνική Οργάνωση της Νεολαίας, αλλά δίνοντας και στους κληρονόμους του το δικαίωμα να πάρουν δσα βιβλία θέλουν «εις ανάμνησιν». Τί άπλή κι' αγαθή διαθήκη, γεμάτη στοργή, άγάπη και καλωσύνη; σάν εικόνα του ανθρώπου που έχάσαμε! Τί θέλετε, παιδιά μου! Άνώτερη κι' από τη μεγαλοφυα είναι ή καλωσύνη. Κι' ίσως μάλιστα δέν μωρει να είναι κανένας μεγαλοφυής, αν δέν είναι και καλός.

Σας άσπάζομαι

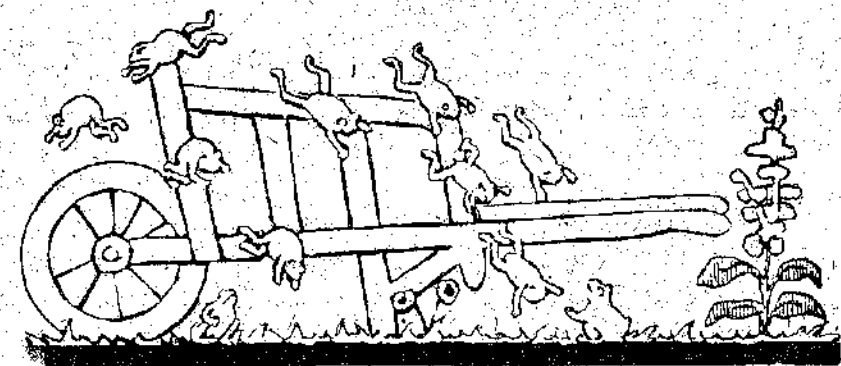
ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΟ-ΜΙΚΕ

11.

Ο κύρ Βασιλάσ, ο θεός της κυρά Μαρίτσας, είχε ζήσει πολλά χρόνια στη Φραγκιά κι' εκεί είχε μάθει να τρώη βατραχούς που, καθώς λένε, είναι νοστιμώτατοι. Μια μέρα τους θυμήθηκε κι' είπε στην άνισιά του πως ήθελε να του κάμη ένα φοικασέ με βατραχάκια. Άμέσως ο κύρ Γιώργης, ο άντρας της κυρά Μαρίτσας, πήγε στο βάλτο να ψαρέψη δσα βατραχία χρειάζονταν, κι' ύστερα ή κυρά Μαρίτσα φώναξε τον κουτο-Μικέ και του είπε:

— Έπειδή ο κύριος θάρογησι να γυρίση, και πρέπει να έχω τα β-

τραχάκια, για να ετοιμάσω το φοικασέ, να πās στο βάλτο να σου δώση δσα έχει ψαρέψει και να μου τα φέρης γρήγορα.

Ο κουτο-Μικές, άφου έπρόκειτο πάλι να φέρη κάτι στην Κουκουναριά, πήρε μαζί του και το καρροτσάκι. Έφτασε στο βάλτο και βρήκε τον κύρ Γιώργη, τη στιγμή ίσα ίσα που τελείωνε το ψαρέμα του.

— Νά, του είλε αυτός, δίνοντάς του ένα δίχτυ γεμάτο ζωντανά βατραχάκια! που τα και πήγαينه.

Ο κουτο-Μικές τα πήρε. Άλλ' αντί, όπως θάκανε όποιος άλλος, να τα φοριάζη καθώς ήταν κλεισμένα στο δίχτυ, το άνοιξε και τάδειασε μέσα στο καρροτσάκι ελεύθερα. Κι' άρχισε να το σπρώχνη προς την Κου-

κονναριά. Άρχισαν όμως και τα βαιραχάκια να σιαραφαλόνουν στα χείλη του καρροτσιού κι' από κει να πηδούν έξω και να φεύγουν. Και τα διαβολάκια πηδούσαν σε λαστιχένια, σαν ψεύτικα άγιοβασιλάκια βαιραχάκια με σούστα, χωρίς να κάνουν κανένα κρότο, ή καλύτερα, χωρίς νακούγεται εκείνος που έκαναν, γιατί τον έπνιγε ο κρότος του καρροτσιού.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΑΥΪΔ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΗΝ ΒΟΥΣΙΑ

[Συνέχεια από το προηγούμενο]
— Δένε πώς έχει κάτω ζή ένας γέρος διακοσιών χρόνων. Όπως δήποτε, μέσα στα βουνά του Μπλαουβιλντεμπεστοφοντάιν ζή κάποιος μεγάλος μάγος, που έχει ισχυρότατη επίδραση στους Ιθαγενείς.

Κάπνισε την πίπα του σιωπηλά για λίγη ώρα κι' ύστερα πρόθεσε. — Θά σάς πω και κάτι άλλο άκόμη: Υποθέτω πώς εκεί κάτω υπάρχει κάποιο άδμαντωρυχείο. Πολλές φορές μου ήρθε να πάω μόνος μου να βεβαιωθώ.

Τόν βιάσαμε γά μας εξηγηθή καλύτερα και μās είπε:

— Έχετε άκουσει ποτέ σας να γίνεται λόγος για τή Α.Ε.Α., για τή λαθραίο εμπόριο άδαμάντων; Οι Κάφροι που εργάζονται στα άδμαντωρυχεία καταφέρνουν να βγάλουν κρυφά— αυτό είναι πασιγνωστό— ένα μεγάλο άριθμό από διαμάντια, που τή πουλούν ύστερα σε έβραλο ή πορτογάλους κλεπταποδόχους.

Αυτό τή εμπόριο είναι άπαγορευμένο από τή νόμο, και όταν ύληρετοβασα στο Γραφείο Πληροφοριών, είχαμε πολλές σκοτοβρες μ' αυτό τή λαθρεμπόριο. Με τήν καιρό λοιπόν κείτρωσα να εξακριβώσω πώς έλα αυτά τή πετράδια προέρχονταν από Ιθαγενείς που κατάγονταν από τήν ίδια περιοχή, από τή περίχωρα του Μπλαουβιλντεμπεστοφοντάιν.

Προσθέτω άκόμη ότι μερικά από τή διαμάντια αυτά που πέρασαν από τή χέρια μου, ήταν τελείως διαφορετικά απ' έλα όσα είχα ίδει ως τότε στη Νότιο Άφρική. Δέν θά μου φαινόταν λοιπόν διόλου παράξενο άν έμάθαινα πώς οι Κάφροι του Ζούτπαγομπεργκ είχαν πέσει επάνω σε καμμία πλούσια φλέβα και είχαν τήν έξυπνάδα να μήν τήν φανερώσουν σε κανένα.

Η συζήτηση μās πήρε άλλο δρόμο, όταν ο Θωμάς, που τή είχε βάρος στην καρδιά του, ρώτησε κι' αυτός: — Μήπως σάς έτυχε να συναντήσετε ποτέ σας ένα γιγαντώσιο μαύρο πάστορα, που τ' όνομά του είναι Τζών Λαπούτα; Μπαρκαρίστηκε στο βαπόρι μās τή στιγμή που έτοιμαζόμαστε να σαλπάρουμε απ' τή λιμάνη του Ντουρμπάν, και για τή χατήρι του

ανάγκαστηκα να βγω έξω από τήν καμπίνα μου και να τήν δώσω. Ο Θωμάς άναπαράστησε τόν μαύρο πάστορα με έλα του τή χαρακτηριστικά. «Και είμαι βέβαιος», πρόσθεσε, «πώς δέν έχει καλός σκοπούς».

Ο Άϊκεν κούνησε άρνητικά τή κεφάλι του. — Όχι, είπε, δέν τόν γνωρίζω. Λέτε ότι άποδιβάστηκε εδώ; Θά τόν παρακολουθήσω. Ιθαγενής πάστορας και γιγαντώσιμος, όπως μου τόν περιγράφετε, είναι πράσωπο που δέν μπορεί να περάσει άπαρατήρητο μέσα στο πλῆθος.

Τόν ρώτησα και για τόν Ένρικής που ο Θωμάς δέν είχε γνωρίσει. Τού έκανα μιά σύντομη περιγραφή τής κτρινιάρικης μορφής του, τού ντυσίματός του, τήν τρίτων του. Ο

Άϊκεν ξέσπασε σε ήχηρά γέλια. — Άγαπήτέ μου, είπε, όλοι οι δῆκοι τής Αυτού Μεγαλειότητος του βασιλιά τής Πορτογαλλίας, ανταποκρίνονται στην περιγραφή αυτήν. Άν, όπως νομίζετε, αυτός ο Ένρικής είναι ένας κατεργάρης, να είσθε βέβαιος πώς θά βρισκείται άνακατεμένος στην όργάνωση του Α. Ε. Α. και άν οι ύποψίες μου για τή Μπλαουβιλντεμπεστοφοντάιν είναι άληθινές, άργά ή γρήγορα θά τόν άντικρύσετε μπροστά σας. Άν παρούσα τη κατά και σταίλτε μου ένα σημειωματάκι κι' έγω θά ψάξω να βρω τή φάκελλό του.

Καθώς συνώδεα τόν Θωμά στο πλοίο του, έκανα μέσα μου διάφορες εύχαρίστες σκέψεις: Ο τόπος όπου έμελλε να πάω είχε ένα μυστήριο και τή μυστήρια αυτό ήμουν άποφασισμένος να τή ξεδιαλύνω οι Ιθαγενείς τής περιοχής του Μπλαουβιλντεμπεστοφοντάιν είχαν παράξενα φερσίματα, και όπῆρχε ή ύπόνοια ότι κάπου εκεί στην περιοχή θά βρισκόταν κάποιο άδμαντωρυχείο.

Καθώς συνώδεα τόν Θωμά στο πλοίο του, έκανα μέσα μου διάφορες εύχαρίστες σκέψεις: Ο τόπος όπου έμελλε να πάω είχε ένα μυστήριο και τή μυστήρια αυτό ήμουν άποφασισμένος να τή ξεδιαλύνω οι Ιθαγενείς τής περιοχής του Μπλαουβιλντεμπεστοφοντάιν είχαν παράξενα φερσίματα, και όπῆρχε ή ύπόνοια ότι κάπου εκεί στην περιοχή θά βρισκόταν κάποιο άδμαντωρυχείο.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ

Α.— Όταν από τή βάρδο τής προτομής του Σάνθου σβυστήκανε τή όνόματα τών Δώδεκα Νησιών.

— Να σβύσουνε τή όνόματα τών δώδεκα Νησιών, και να προβάλλη άπάρθενο τή μάμαρο σαν πρώτα. Μήν πάρουνε τή γράμματα τή φως τών άστριών. Και γίνουν, άσβεστα, ψηλά, τής λευτεριάς τή φώτα! Μήν πάρουνε τή πέταγμα τών γρήγορων πουλιών, Κι' όρμητικά ξεφύγουνε, κι' από τή σφάνιο δώμα Σ' όλο τόν κόσμο κιάξουνε, σαν νάταν μ' ένα στόμα, τή άδικία που γίνεται τών Δώδεκα Νησιών.

Και από βραδύς ξεσκίσανε τήν Πεντελίσα πέτρα. Τά ξένα χείλη τ' άνομα. Και τ' άλλα τή κακά. Είπαν τού εργάτη: «Σκάλισε!» κι' είπαν τού εργάτη: «Μέτρα!» Και σβύσε όσα γραφτήκανε με χέρια έλαβικά!»

Και τώρα μένουν οι πληγές κι' άσπρίζουνε μία-μία. Τριγύρω σε' άσπρο μάμαρο που στήθηκε κολώνα. Τού Σάνθου, κάτω απ' τούρανο τή γαλανή κορώνα. Και τώρα μένουν οι πληγές και κιάξουνε μία-μία τήν άγνωμη, τήν άνομη, τήν ταπεινή άδικία.

Β.— Στόν δωδεκανήσιο πατριώτη Σνεδο Ζεσβό

Γράψ'τα και πάλι δλόχρυσά στην Πεντελίσα πέτρα. Στο μάμαρο τή άπάρθενο τού Έλληνικού βουνοῦ, που άέρινο τή σχήμα του, δίχως γονία και μέτρα, τή θείο τ' άέτωμα έγινε στην ύψη τού ναού.

Γράψ'τα και πάλι δλόχρυσά τή όνόματά τους έλα, τή όνόματά τ' άσκαλάβωκα τών Δώδεκα Νησιών, που έλαμψαν, σύμβολα έσρά, τρανά και φροτοβόλα. Με τ' όριο φεγγαρόβλυσμα, ψηλά τών άστριών.

Εκεί που άθελα τάβυσαν τή εργατικά τή χέρια στην άνομη έπιταγή τού ξένου τού κακού, Γράψ'τα και πάλι δλόχρυσά, γράψ'τα και πάλι άκέρια, δέ θά τή σβύση πιά κανείς, στο διάβα τού καιρού!

Γράψ'τα με σμίλη φωτεινή, με διαμαντένια σμίλη, Γράψ'τα με τόν δλόθερο τόν πόθο τών ψυχών, Πάγω απ' τού χρόνου τή ροή, να μένουν, κι' απ' τήν ύλη, Άέτωμα στην Λευθεριάς στην πάλη τών λαών.

Ρ. ΚΡΑΟΥΣ

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JACQUELINE DUCHÉ

[Συνέχεια από τή προηγούμενο]

— Θέλεις νάσαι πάντα στην ζωή σου ένας άμάρφωτος, ένα ξύλο άπελέκητο;

— Ένα κούτσουρο, ένα στρείδι, ένας γάιδδαρος, ένα βιώδι, συμπληρώνει όποχρωτικώτατα ο Ντένης.

— Θά βάλω τή τέλος πάντων να μάθης γράμματα; Ξαναρωτάει ο μεγάλος άδελφός.

Τούτη τή φορά τή βλέμμα του Γκν προσηλώνεται στον άδελφό του, άγγν και ξάστερο σαν τή βλέμμα μικρού παιδιού. Με τή χοντρή βραχνή φωνή του άπαντά:

— Δέν μ' άρέσει να μάθω γράμματα. Ποτέ μου δέ θά μάθω. Δέν μ' άρέσει παρά να ζωγραφίζω.

Αυτά τή λόγια τή βγάζει με μεγάλο κόπο απ' τή στόμα του. Ο Μάνος κοιτάζει έξεταστικά τόν μικρό του άδελφό. Είναι άλήθεια πώς τή παιδί αυτό είχε πάντοτε αυτή τή τρέλλα για τή ζωγραφική. Είναι λοιπόν τόσο δυνατό μέσα του αυτό τή ταλέντο, ώστε να μήν τόν άφήγη να ενδιαφερθή για τίποτε άλλο; Ο άρχηγός τής οικογένειας βρισκείται σ' άμηχανία. Δέ βλέπει καμμία πονηρία, καμμία κακή πρόθεση στο βάθος, σ' αυτά τή καταγάλανα μάτια που τόν κοιτάζουν. Μήπως θάταν προτιμώτερο να κάνη λίγη ύπομονη άκόμη, να τόν παρακολουθήση κάποιο διάστημα;

— Άς είναι, για έλα αυτά θά ξαναμιλήσουμε πάλι τόν Σεπτέμβριο, λέει ο Μάνος, ως τότε θά συνεχίση τή μαθήματά σου με τόν εφημέριό μας. Κοίταξε να βάλης τή δυνατά σου. Κι' άκόμη πρέπει να ζήσης λιγάκι και στο ύπαιθρο και να κάνης και λίγη γυμναστική, γιατί κτάξες που μπόι φέτος και τή χροιά σου δέν είναι περιφημη. Λοιπόν, Γκν, τί λές; Σύμφωνοι;

Ο μικρός έπαιξε τή ξανθά ματόκλαδά του. Φαινόταν σαν να ξελά-

φρωνε από ένα φοβερό βάρος. Ύστερα άπαντάει με μιά άσυνείθιστη θέρμη.

— Ναι, Μάνο. Εύχαριστώ, Μάνο. Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε περάσει καλά-καλά τή τριάντα, ένοιώθε τόν έαυτό του σαν άληθινό πατέρα τού μικρότερου του άδελφου που τόν είχε κρατήσει στα χέρια τού μωρό— και όρφανούλι κιάλας— πριν από δεκατέσσερα χρόνια. Άπλωσε τή χέρι του και χάιδεψε δυο τρεις φορές τή δλόρθα άγρια μαλλιά του, όπως χάιδεψι κανείς ένα σκυλάκι.

Κάποια φευγαλέα συγκίνηση πέρασε απ' τή μάτια τού μεγαλύτερου άδερφου. Μόλο που δέν είχε πε

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΕΡΝΑ Η ΣΟΡΟΣ

Σκύψτε, βουνά, τις κορυφές! Ραχούλες, γιά λυγίστε! Πάψτε, πουλιά, γλυκολαλιές και θλιβερά θρηνηστε! Περνά η σόρος!

Και σό, λαέ Έλληνικέ, γονάτισε. Μπροστά σου σοφ φέρνουν το λαμπρότερο νεκρό απ' τα παιδιά σου. Περνά η σόρος!

Τό χτύπημα που τούδωσε του Χάρου τ'ο δρεπάνι, βαθεία πληγή στά στήθη σου βλέπω πώς έχει κάνει.

Όμως μὴν κλαίς! Σάψε βαθεία τὸν πόνο σου και κλεισ' τον στην καρδιά σου, κι' ες μὴν κυλίσουνε γι' Αὐτὸν καθόλου δάκρυά σου.

Σ' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ στιγμὴ τὰ λόγια Του θυμίσου, και φοβερό ες γεννηθὴ θεοῦ απ' τὴ δύναμή σου. Και πάντα ἐμπρός!

Με μίαν ὀρμή-ὀρμή Θεοῦ- ἀπὸ πόνο γεννημένη, τὴ Νίκη τρέξε, ἀγκάλιασε που γελαστὴ προσμένει.

Εἶσ', πλὴξ' Του πανέμορφο-δάφνη χλωρὴ-στεφάνι κι' ἡ Νίκη, που σοῦ ετοίμασε τὸ μεταπὸ Του ες ῥάνη μὲ δόξες και τιμές.

Εὐλογημένη νύχ' ἡ γῆ που Τὸν κρατάει κρυμμένο! Τὸ χῶμα που Τὸν σκέπασε κι' εἶκοι εὐλογημένο!

Κι' ὁ τάφος Του-τόσο σκληρό σημάδι τοῦ θανάτου-εὐλαβικό προσκύνημα θά γίνῃ στά παιδιά Του.

Δενὴ Καμῆλια [A]

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΝΕΚΡΟ:

Εἶναι νεκρός! Νεκρός, ἐκεῖνος που ἔδειξε στήν Ἑλλάδα τὸν δρόμο τῆς τιμῆς. Ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια κλειστά, εἶναι ἐπιπλωμένος στὴ νεκρικὴ του κλίνη! Εἶναι νεκρός ὁ πατέρας τῆς ΝΙΚΗΣ. Ἄλλ' ὅμως αὐτὴ ὀραφενεμένη, πονεμένη γιὰ τὸ χαμό του πατέρα τῆς, δὲν θά ἐγκαταλείψῃ τὸ στρατό μας. Χρυσόφτερουνη, διαφανοστεφανωμένη, θά ἐξακολουθῇ νὰ σκιαζῇ και νὰ ὀδηγῇ

τοὺς ἥρωές μας στὸ δρόμο τῆς δόξας και τῆς τιμῆς.

Τὸ γερασμένο-ἀπὸ τὰ χρόνια και τις φροντίδες πρόσωπό του, ἀκουμπισμένο στὸ νεκρὸ μαξιλάρι, κοιμάται μὲ τὴ φλόγα τῶν κεριῶν που εἶναι πλάι του ἀναμένα. Ὁ θάνατος ἔχει ἀφίσει τὴ σφραγιδα του ἀπάνω στὸ μεγάλο μέτωπο που ἀναπαύεται στὸ νεκρὸ κρεβάτι.

Εἶναι κλειστά τὰ μάτια που μέσ' α' αὐτὰ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ἔλαμπε ἡ φλόγα τῆς ζωῆς.

Χαμογελοῦν τὰ χεῖλιά του! Τὰ χεῖλιά αὐτὰ που λίγους μῆνες πρὸ μπροστὰ ἀπάντησαν τὸ ΟΧΙ! σὲν ἀθλιὸ ἐπιδρομέα. Σὲ ποιὸν ἄραγε χαμογελοῦν; Μήπως στὸ λαὸ που ἐκεῖνος ὅταν ζοῦσε τόσο πολὺ ἀγάπησε; ἢ μήπως και στὴ ΝΙΚΗ που τὴν Ἑλλάδα μας στεφάνωσε και στεφανώνει ἀκόμα; ἢ τέλος στὴ γαλανόλευκη που μαζί με τὰ μάτια του λαοῦ και τὴ σκέψη του, θά τὸν συνοδεύῃ στὴν τελευταία του κατοικία;

Ἄς γονάτισῃ ἡ ψυχὴ μας μπροστὰ στὸ μεγάλο νεκρό! Ἄς δακρυσθῶν τὰ μάτια μας κοιτάζοντας γιὰ τελευταία φορὰ ἐκεῖνον που δὲν θά τὸν ξαναδοῦμε ποτὲ πιά ἀνάμεσα μας! Ἄλλὰ ἡ μεγαλύτερη ἀνταμοιβὴ γι' αὐτὸν που ἀγωνίστηκε και πέθανε γιὰ τὴν Ἑλλάδα δὲν εἶν' τὰ δάκρυα, ὅσο ἀγγά κι' ἂν εἶναι! Ἡ μόνη ἀνταμοιβὴ που ἀπὸ μᾶς περιμένει εἶναι ἡ ΝΙΚΗ. Και τὸ πνεῦμα του θά φτερουγίσῃ ἀνάμεσα μας ἴσαμε τὴ στιγμὴ που οἱ ἑλπίδες που πάνω μας ἐστήριξε θά βγοῦν ἀληθινές.

Ὁ Μεταξῆς δὲν πέθανε γιὰ μᾶς, γιὰ τὴν Ἑλλάδα! Ἄς τὸν βλέπουμε μπροστὰ μας κερμένο, ἀκίνητο!

Δὲν πέθανε κι' οὐτε θά πεθάνῃ ποτὲ ἡ ψυχὴ του, γιατί ἔζησε, ἀγωνίστηκε και πέθανε γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Θά εἶναι γι' αὐτὸν Ζωὴ οἱ νίκες τῆς Ἑλλάδας μας. Μορφῆς [B]

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Ἀδελφια μου! Εἶναι σχεδὸν ἐγγίμισυ. Κάτω ἀπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τῆς λάμπας, μὴ μικρὴ φίλη σας ἀπὸ τὴ μητέρα Ἑλλάδα ὅσες γράφει τὸ γράμμα αὐτὸ που θά σᾶς εἰσῆ ἐκεῖ μακριὰ πάνω στις ἑλληνικὲς βουνοκορφές, πάνω στους ἑλληνικοὺς κάμπους, πάνω στὰ ἑλληνικὰ χῶματα, νὰ ἀγωνίζεσθε γενναία γιὰ τὴ λευτεριά και γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς πατρίδας. Βρισκομαι μακριὰ σας, ἀπὸ εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ ἡ σκέψη μου εἶναι πάντα κοντὰ σας. Στὴ διασκέδαση, στὴν εὐχαρίστηση, στὴ δουλειά, ὅπου και νὰ βρεθῶ, ὅπου και νὰ σταθῶ, πάντα σκέπτομαι τὰ ἡρωικά παλληκάρια μας που μὲ τὴν λόγη διαχνοῦν ἀπὸ τὸ λερὸ τῆς Ἑλ-

λάδος ἔδαφος βαρβάρους ἐχθρούς. Ἴσως γιὰ σᾶς θά εἶναι μιά παρηγοριά, μιά εὐχαρίστηση νὰ διαβάσετε τις ὁδὲς τῆς ἀναπαύσεως, ἕστερα ἀπὸ τις ταλαιπωρίες τῆς ἡμέρας, κάτω ἀπὸ τις σκληρὲς ἢ και στὴν βιασθητὴ καμιά φορὰ, τὰ γράμματα που φθάνουν ἀπὸ τις ἀδελφές σας Ἑλληνοπούλες. που ἐργάζονται γιὰ σᾶς, και κάνουν κάθε τι γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσουν.

Ἐκεῖ μακριὰ που βρισκοσθε, μέσα στὸ χῶμα και στὸ κρῶο τῶν βουνῶν, μὴ νιάζεσθε γιὰ κείνους που ἀφήσατε πίσω σας. Μὴ ἀνησυχίτε γιὰ τὰ ἐγκαταλειμμένα παιδιά σας, αὐτὰ θά εὐρουν τὴ ζῆση και τὴ χαρὰ στις μεγάλες μέρες που πλησιάζουν, μὴ σκέπτεσθε τις γυναῖκες σας, οὐτε και τὰ δέδελια σας, οὐτε και τις γριές ἀκόμα μητέρες σας, οὐτε και τοὺς ἰδιους τοὺς ἑαυτοὺς σας. Ἀντιμετωπίζετε αὐτὲς και δευτέρου φοβεροῦ ἐχθροῦ, τὸ κρῶο τῆς Β. Ἑλλάδος. Κι' αὐτὸ ὅλοι και ὅλες τὸ γνωρίζουμε. Ἴσως ὅμως δὲν θά τὸ ἀσθάνεσθε πολὺ. Φορῶντας τις ζεστές κάλτσες, τις χοντρές κοκκοῦλες, τις μάλλινες φανελλες θά ζεσταίνεσθε και θά θυμάσθε ἀκείνους που ἀγρυπνοῦν γιὰ σᾶς. Ὁ Θεὸς μαζί σας! Καλὴ ἀντάμωση, παλληκάρια!

Πρόσχαρη [B]

ΚΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Ἐδριπίδων τὴν 5 Φεβρουαρίου 1941

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, γράμματα πληθῶς! Εἴμ' εὐτυχισμένη που μοῦ γράφουν τώρα τόσο πολλὰ παιδιά-κι' εἶναι μὴ μόνον ἀπ' τὴν Ἀθήνα και τὰ περίχωρα, μὰ σχεδὸν ἀπὸ παντοῦ-ἀλλὰ και στενωχωρημένη που, γιὰ ν' ἀπαντήσω σ' ὅλα πρέπει νὰ εἶμαι πολὺ σύντομη. Μ' ἐπιβίβαν, βλέπετε, κι' οἱ Μικρές Ἀγγελίες, που θέλουν αὐτὸν τὸν καιρὸ μιά δολοκλήρη σχεδὸν οὐλίδα.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα γράμματα που ἔλαβα μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἰ. Μεταξῆ, εἶναι τοῦ Σίφουνα, τοῦ Νηρέα, τοῦ Μαργῆ και τοῦ Σκυριανόπουλου. Τὶ ὄρατα, τὶ συγκινητικά και τὶ πατριωτικά μοῦ γράφουν κι' οἱ τέσσερις!

Παραξήγησε, Ἐθνικὸν Ἰδεώδες. Τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τὸ εἶχες ξαναστελεῖ διασπασμένο και σοῦ εἶπα πῶς ἔχει τὰ ἴδια ἐλαττώματα μὲ τὸ πρῶτο, δηλαδὴ τὴν πρώτη φορὰ που τὸ ἐστειλες, κι' εἶναι ὅπως ἐνόμισες, ἐκεῖνο που σοῦ ἀπορρίφθηκε παραπάνω.

φας τὰ παρουσιάζει δυστυχῶς ἀλλαγμένα, χαλασμένα, σὲν τὴ «Μικρὴ Πριγκηπισσα» που εἶδες. Ἔτσι, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τάχα περισσότερο ὁ κείνος, ἐκαμῆν τὴ Σάρα νὰ βρισκῇ στὸ τέλος και τὸν πατέρα τῆς!

Λουδοβίκα, «ἐκτὸς διαγωνισμοῦ» τίθεται ὁποιος ἔχει πᾶρσι τὸ ἴδιο ἢ ἀνώτερο βραβεῖο σὲ προηγούμενο διαγωνισμό, ἀδιάφορο ἂν μὲ τὸ ἴδιο ψευδώνυμο ἢ ἄλλο. Καλὴ ἡ ἰδέα σου νὰ γραφῇ και μιά Ἐπιστολὴ γιὰ τοὺς Ἀγγλοὺς που ἤρθαν στὴν Ἑλλάδα.

Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπᾶθωμα, Φαλαγγίτικι. Ἐνέκρινα και ψευδώνυμο γιὰ τὴ νέα μου φίλη, Λυπηρὰ τὰ ἄλλα που μοῦ γράφεις, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχουν συνέχια.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω τόπο ν' ἀπαντήσω οὐτε και μ' αὐτὴ τὴ συντομία. Ὅ' ἀρῆσω γιὰ τὸ ἐρχόμενο τὰ γράμματα ἐκείνων που ἔχουν πολὺν καιρὸν νὰ μοῦ γράφουν, και δικαιοῦνται νὰ πάρουν μιά ἀπάντησή ἑστὴ και ἀργά, και ὅ' ἀναφέρω ἀπλῶς τὰ γράμματα ἐκείνων που μοῦ γράφουν συχνότερα και... δὲν πείραξῃ ἂν δὲν τοὺς ἀπαντήσω και σήμερα. Σκυριανόπουλο (22, 23 και 25 Ἰανουαρίου), Ἀλκή Μάρα, Τροισακόπουλο, Βοσκαροῦ, Πλωσιὰ Ἐπιτροπέου, Ἀγι. Γελασιὸ Ἀντιστολοῦργε, Πληγωμένη Ἀετὴ, Ἀσπὴρ Κουναλάκι, Ἀσπὴρ Γλάρε, Διὸν Ἀρσένειν, Νηρέα (18 και 25 Ἰαν.), Νυχτοεργαροῦδο (21 Ἰαν.) και Μορφῆα-περιτὸ νὰ σᾶς πῶ πῶς μ' εὐχαρίστησαν τὰ μεγάλα κι' ὄρατα γράμματα σας' ἀλλὰ ἄσας ἀπαντήσω εἴταν θά μοῦ ἐναγγράψετε.

ΕΓΚΡΙΞΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Καθὲν ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὐτε ἀναμένεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ὄνομα, ἔρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναμένεμενα ἰσχύουν ἔς τὴν 30 Νοεμβρίου 1941. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ. Ἀντικεινὸν σὲ ἄγρια, και εἶναι Κ. Κ. ε. κ. κ. κ. κ. κ.

Νέα Ψευδώνυμα: Κερσοῦλας, ἄ. (ΓΑ). Συναγεροῦς, κ. (ΕΑ). Ἐξοκονία Γοργό, κ. (ΒΔ). Καφές, κ. (ΗΣ). Συναπιτοπούλα, κ. (ΦΤ). Νεσχοῦς ἄ. (ΓΧ). Ὀμηρος, ἄ. (ΑΣ). Συμαιοπούλο, ἄ. (Ω). Ἀεροπόρος, ἄ. (ΙΜ). Γαῦ, κ. (ΑΓ). Βασιλιάς τοῦ Δάσους, ἄ. (ΝΚ). Ἀγρυπνος Τσοῦλις, ἄ. (ΔΚ). Λάμπρος Καστώνης, ἄ. (Χ). Κύνκος, ἄ. (Χ). Ἀρτανιάν, ἄ. (Ψ). Ἀφροδίτη, κ. (ΑΠ). Ἀτλάντης, κ. (ΚΑ). Σὺλλογος Ἀλογοφόροι τῆς Πίνδου, Σταυροφόρος τοῦ 41, ἄ. (ΣΠ). Παιὴν τῆς Ἐλευθερίας, ἄ. (ΑΟ). Αἰματοβαμμένη Ἀσπίς, ἄ. (ΑΣ). Ναυτοπόρος τῆς Νίκης, ἄ. (ΙΜ). Γκρι Ντάφ, ἄ. (ΡΣ). Ἐπιπέδωνος Τορπίλλη, ἄ. (ΣΤ). Κατασχεπτικός, ἄ. (ΓΧ). Ἴκαρος τοῦ Αἰγαίου ἄ. (Ψ). Πράσινος Γάτος, ἄ. (Μιάνου). Λαυτάρη τῆς Δευτεριάς, κ. (ΧΚ). Ἐνδοξος Ἀεροναύτης, ἄ. (ΑΧ). Χαροῦμένη, κ. (ΝΓ). Μαῦθος Τίγρης ἄ. (+ +). Στοιχειωμένη Σπηλιά, κ. (Ψ). Στοιχειωμένη Νησί, κ. (Ψ). Ἀσπὸς Ἀετός, κ. (ΑΧ). Ἀγκάθι, κ. (ΦΝ). Ἀνθὸς τοῦ Χειμῶνος κ. (ΑΡ). Αὐγερινός, κ. (ΙΩ). Μελαχροινός Ἰππότης, ἄ. (ΧΚ). Λευκὸς Κρίνος, ἄ. (ΝΜ). Μικρὸς Δόκιμος, ἄ. (ΝΜ). Σισυφός, ἄ. (ΚΦ). Δωδεκανησιώτης, ἄ. (ΔΜ). Σιμηναγός, ἄ. (ΔΒ).

Ἀνανεώσις Ψευδωνύμων: Νησιωτοπούλα, κ. Σκαπανάκι, ἄ. Μύρτα Φλόρη, κ. Πάνα, κ. Ποδηλάτρια, κ. Κεφαλονήτικὸ Ἀκρογιάλι, κ. Θαλασσόλυκος, ἄ. Γαλάζιος Κύνκος, ἄ. Προσκοπία, ἄ. Στοιχειωμένο Γιοῦφι, κ. Στοιχειωμένη Καλαμιά, κ. Στοιχειωμένο Δάσος, κ. Μάρκος Μπότσαρης, ἄ. Χαροῦνη, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσπασίαν (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἐπιστολή σου' σοῦ ἔστειλα και σὲ περιμένω) χαίρεται σὲν ἀδελφὸ σου τὸν καλιὸ μου φίλο) Φώτιον Π. Δουλιῆλη (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια' τὸ ψευδώνυμο που προτείνεις δὲν εἶν' ἐλεῦθερο περιμένω ἄλλο) Φάσκα (τὸ δικό σου ἦταν ἐλεῦθερο' δὲν ἀρριβάλλω γιὰ τὴν ἀγάπη σου, ἀφοῦ κι' ἡ μαμμά σου, ἡ παλιά μου Σοφράζετα, μάγαπος τόσο' ἀλλὰ εἶχε και μεγάλη ἔραση' νὰ ἰδοῦμε λοιπόν, θὴ τὴν περσόχη;) Δημήτριον Ἰγερῶν (χαίρω πολὺ ἡ συμμετοχὴ σου σὲν Διαχ. πρὸς σὸνθεσι δὲν ἐμπόδιζε νὰ σιελῆς και ἄσας, ἀδιάφορο ἂν μερικὲς θά εἶναι δικῶν σου Ἀσκήσεων στὴν τελευταία σου ἐρώτηση να!) Τροισακόπουλο (ἐλεῦθερο, εὐχαριστῶ ὄραμένως ἡ ἐποχὴ αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη κι' ἐνδοξότερη ἀπ' ὅλες! εὐτυχισμένοι σᾶς οἱ νέοι, και μάλιστα οἱ στρατιῶτες) Ριχάρδον (ναί, νὰ τὸ ἐκαστεῖλες, ἀλλ' ἀφοῦ μόνος τὴν τέχνη τοῦ «Ἐκδικητοῦ») Δ. Ἀρῶνην (χαίρω που μπαίνεις και στὴν κίνηση' λυσοῦχαρο ἔστειλα' οἱ λῆσεις γίνονται δεκτικὲς και μετὰ τὴν τυπικὴ προθεσμία, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν δημοσιουθῇ ὅσα εἶχες καιρὸ) Ναντάκι (σὲ συγγαίρω που ἐπτελεῖς μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ τὴν «ἐπαύθηνη δημοσίαια» σου στὴν πατρίδα' σ' εὐχαριστῶ κι' ὁ κ. Φαίδων γιὰ τὴν ἐγγυοῖ σου) Τραπέλαν (θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου' σοῦ ἔστειλα ὄδηγὸ και φύλλο) καλὸ τὸ Π. Πνεῦμα και κάποτε θά δημοσιουθῇ ἄλλη φορὰ ὅπως νὰ μοῦ τὰ γράφεις σὲ χωριστὸ χαρτί, εἶναι μαζί με τὸ γράμμα) Παλιόροισαν (ἔλαβα και τὴν ἐπιταγὴ και τὸ γράμμα' αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκρινα σὲ 30 φύλλο κι' ἐξέτελεσα ὅλες σου τίς παραγγελίες εὐχαριστῶ πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης) Ψαρσοπούλαν (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα ἔλαβα και τὴ Σὺλλογὴ σου' γιὰ τὸ ἄλλο σοῦ ἔγραφα ἰδιαιτέρως) Θέρμιον Ἀπόλλωνα (τὸ ἐνέκρινα και χαίρω πολὺ γράφου μου) Σκαπανάκι (ἀναμένω κι' ἔστειλα σοῦ ὄδηγὸ) Νίσην (ἔλαβα κι' ἐξέτελεσα τὸ ψευδώνυμο εἶναι δικό σου ναί, ὅλοι τώρα δὲν μιλῶν, δὲν γράφουν δὲν ζοῦν, πρὸς γιὰ τὴ Νίκη) Λαῖδα Μυροῦνη (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ εὐχετήριο) Φάσκα (ναί, και μετὰ τὸς μόνος σου, και νὰ ἰδοῦμε τί θά γίνῃ ἂν ὁ πόλεμος τελειώσῃ γρήγορα, μπορεῖ και νὰ μὴ χάσετε τὸ χρόνο σας) Νέσχορον (τὸ ἐνέκρινα μετὰ χαρᾶς λυσοῦχαρο ἔστειλα' χαίρεται σὲν μαμμά, τὴν ἀγαπητὴ παλιά μου Μαρηνοῖά) Συναγεροῦν (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου ὄρατικότο γράμμα' ἀργησα νὰ τὸ ἐκτελέσω γιὰτὶ ὄργησε ἡ ἐπιταγὴ' ἀντικατέστησα τὸ ψευδώνυμο και στὴ Σὺλλογὴ σου' τώρα εἶσαι ἐν τάξει γράφε μου) Ἀνδρομάχη Νικολαΐδου (τὸ γράμμα σου ἔρταος πολὺ ἀφοῦ τὸ ἐνέκρινα' ἀλλοστε κι' ἐκεῖνα δὲν θεωροῦνται ἐξαιρέτικα) Ναυτοπούλαν (τὸ ἐνέκρινα και χαίρω πολὺ' σοῦ ἔστειλα και τὸ φύλλο) Πρασινομάταν Νεράιδαν (ναί, παιδί μου, νὰ μοῦ γράφεις συχνὰ φέτος που εἶσαι ἐλευθέρη' χαίρεται σὲν τοὺς δικούς σου, τοὺς καλούς μου φίλους) Ἀσπασίαν Τούνη (χαίρω πολὺ και περιμένω) Μαρίαν Ἀντουανέταν (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ) Βασιλίαν Νεφερέτι, Ἰσοῦ, Νυχτολούλου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰανουαρίου, θάπαντήσω σὲ ἀργόμηνου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 283ου Διαγωνισμοῦ Ἀσπασίαν. Αἱ λύσεις τοῦ φύλλου τοῦτου θαυταί μετὰ τῆς 16 Ἀπριλίου.

109. Ἀσπίς. Ἀρχαίω ζωογράφου ἑκουστοῦ, Ἀφοῦ στὴ μέση χῶρισα, Ἀυὸ πράγματα ἐσχάρισα: Ἀπὸ τὸ ἔνα του πλευροῦ, Ἀρχαίω θεὸ μεγάλο. Βουνοῦ μᾶς νήσου, ἀπ' τὰλλα, Ὀναίρεμένη Πατρίδα.

110. Δίγνημα. Προφήτης ἀπὸ τὴ Γραφή Τὸ ἀρσενικό μου. Μιά ἐπαρχία ἑλληνική Τὸ δηλικό μου. Και πόλη ἀρχαία θουλλική Τὸ ὀδότερο μου. Αἰμιλίος Δροσκούπουλος

111. Μέγα Δακτυλῶν. * * * * * = Τραγικὴ κόρη δημοτικού βασιλέως. * * * * * = Τὴν ἔχουν οἱ ἰθαγενεῖς. * * * * * = Ἀναχωρή. * * * * * = Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑσπερίαν. * * * * * = Σκύθης φιλόσοφος. Και καθέτος τὰ ἴδια (Παντοῦ μία λέξις). Ἡμισπεριχρη

112. Κρηνοτογραφικόν. 123456785 = Μᾶς θεμαίνει. 258 = Ὄρα. 85445 = Νῆμα, κλωστή. 45315 = Γονὴ τοῦ Εὐαγγελίου. 515456 = Ἀρχ. βασιλεύς. 678245 = Μέτρον ἐκτάσεως. 73575 = Ἐθνικός χορός. Κρηνοτογραφικόν

113. Μισαὶ λέξεις. -μα, -ων, -βος, -της, -μος, -κος. Αἱ λέξεις αὐταί εἶναι χωρισμένα ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον των. Ζητεῖται νὰ συμπληρωθοῦν οὕτως, ὥστε τ' ἀρχικά των ν' ἀποτελοῦν ἕξοχον νεοῖλληνα συγγράμας. Ρεπόστερ

114. Διπλὴ Ἀκροστιχίς. Τὰ μετὰ ἀρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ὄρατον ἄνθος, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ἔντομον:

1. Ἐξοχικὸν φορητὸν ζῶον 2. Ἀρχαίος ζωογράφος 3. Ὀκροφοφῶν δένδρον 4. Θεὸ ἀνεπιθύμητος 5. Ἐξοχὸς νεοῖλληνα σατυρικός 6. Πόλις τῆς Ρουμανίας 7. Δημητριακόν. Νεφέλη

115. Γρόφος. με με ε υπνος, ὑπνος, ὑπνος με με ε υ ν ε υπνος, ὑπνος, ὑπνος με με ε. με τᾶδε

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 48. 585. Λαμπαδίας (Λάμπα, Δίας). — 586. Κάμηλος — Μῆλος. — 587. Ἄδρα-λύρα. — 588. Ἀν-νά. — 589. ΠΗΠΟΚΡΑΤΗΣ (Πάππος, Ὀράτιος, κάππαρος, ῥάπτης, Ἄρα, Τάσος, Ἡσάτας, Σπάρτη). — 590-595. Τὸ πρῶτον εἶναι τὸ Β: Βίλος, ἈΒασαλόμ, Σάββας, κίλ Βανος, ἈνοῦΒις, ΔούναΒις. — 596. Τὸ δέντρο που περνοῦλες: στὴν πόρτα σου φηροῦναι. — 597. Ἡ ἰσχύς ἐν τῇ ἐνώσει (εἰς χί, σ' ἐν τῇ, αὶ ῥόσι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΜΑ' - 265]

Αποκόλυψη. «Ζαακχάρως», επα-
νορθώνεται: Ζάχαρη=Πόλυ Ρίτσου
=Πόλυ Ρίτσο. ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' - 266]

Διαπλαστικότητα-ες, στείλτε μου Μ. Μυ-
στικά, θα σας απαντήσω άμεσα.
Χλωμό Φεγγάρι, είσαι πραγματικώς καλ-
λιτέχνης; Θα ήθελα πολύ ν' ανταλλάξω-
μεν δακτύλια. Δέχεσαι; Δ/σις Κων Στεφαν-
νοπούλου διά Διδώ, Καλλιγά 35, Αθήναι
[7]. Διδώ

[ΜΑ' - 267]

Μόνα Λίζα, Μπόμπι, Μοντεχρήςτος,
Καρδέρινα, πριτσένια νά με συγχωρή-
σετε πού σας στέλλω λίγο άργύ τό Μ.Μ.
μου. Ελβιάτης

[ΜΑ' - 268]

Μπαίνοντας στό Διαπλαστικό Βασίλειο,
χαιρετώ όλους τούς δημόσιους τού
και εύχομαι τό βοσκαμένο 1941 νά χαρίση
στόν καθένα κάθε άγαπητό και σε μένα
τήν συνεργασία τής 'Ισόλης.
ΤΡΙΕΤΑΝΟΣ

[ΜΑ' - 269]

Μπολυ, γραφα. Έλαδες; 'Η Διδώ-
θυνοίς μου: Γ. Φλώρον, Τράλλων 8,
Νέα Σμύρνη. Νά περιμένω; Ελβιάτης

[ΜΑ' - 270]

Μέριστε: 'Η παρθε μας σου ετοιμά-
ζει άποδοχή στην Αθήνα.
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΙΚΗΣ-ΓΑΛΚΟΣ

[ΜΑ' - 271]

ΑΠΟΤΕΛΕΥΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΜΟΡ-
ΦΕΣ (Μ' - 483), (Μ' - 484) Φιλο-
λογικό α' βραβειον. ΑΓΙΣ. (ποίημα) β'
βραβειον: ΤΣΑΡΟΣ (ποίημα). Μ, Μυστι-
κόν α' βραβειον: ΒΕΡΘΕΡΟΣ - β' βρα-
βειον: ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ. Εύχαριστώ δ-
λους όσους με διαστήριξαν. Παρακαλέθη-
ται από τούς βραδευθέντας ο Βέρθερος
και ο Τσάρος ν' αποστείλουν διευθύνσεις
των, ειδική βραβεία δέν θά σταλούν. Ζητώ
συγγνώμη από τό Μάρκο Μπότσαρη και
τό, Βάγκνερ επειδή δέν έλαβα μέρος στό
διαγωνισμό τους. ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ' - 272]

Νίλς. Σκυριανόπουλο, θμίνα καταγοη-
τευμένος από τή γνωριμία σας. Νη-
ρέα, Αίλη Μόρα, γιατί βιάζεσθε τόσο;
Θά σας άποστηρίξω. ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ' - 273]

Μαραμένο Γιάσμι, άπαντήσαμε δέν
έδωσες όμως σημετα ζωής.
Ροκαβελούρα

[ΜΑ' - 274]

Εντελβαίς, θα ήθελας ν' αλληλογραφή-
σουμε; 'Η διευθύνσή μου 'Ομήρου 14,
Νέα Σμύρνη. Βοσκαρούι

[ΜΑ' - 275]

Καθηγήτά Νηρέα, διαδάριχα Σκυρια-
νόπουλο, Πιργιώτη Νίλς, γιά σας.
'Αγι, είναι όφρατόν τό «όφρατόν»;
'Αίλης Μόρας

[ΜΑ' - 276]

Ασική Καμέλια, ... Yoc! Repetez
verständlich ... 'Ερωτι,θεσται μα-
θηματικά κεφαλαί οδδέν άπεφάνθησαν! ..
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' - 277]

Καμμένο Μπρούς (φραουλ.) βάλε σε
τάς τούς Σκαπού σου. Τάνια

[ΜΑ' - 278]

Ταυρομάχε, Ατζέ: Ίράμ, Σανθή Θι-
ακοπούλα, ένα τετραδικάι σας θα
με άγέριζε χαρά. Νά έλπιζω; Διευθύνσις:
Γεώργιον Δροσόπουλον, Μεσολλόγγιον, διά
Ταυρομάκουλο

[ΜΑ' - 279]

Διανθόντας τό διαπλαστικό σαλονάκι
διά τετάρτην φοράν, χαιρετώ όλον
τόν διαπλαστικόστομον και αλληλογραφώ.
Διευθύνσις: Περσοφώνη Γιάννου, Τηγάγιον
Σαμου. ΝΗΣΙΩΤΟΠΟΥΛΑ
Γ.Γ. Βαλεντινε, Ροδοβασιλίσσα, Μαδρο
Τριαντάφυλλο, Αγγιδάκια, Αθήναι τής
Τήνου, Ρασοπούτιν, καλή χρονά.

[ΜΑ' - 280]

Νίλς, τετραδικάι έστειλα. Περιμένω.
Διαπλαστικόστομο ψηφίστηκε στό τη-
μοψήφισμα τόν Σίφωνα. Ίβανός

[ΜΑ' - 281]

Από τ' Αλβανικά βρονά αλληλογραφώ
και ανταλλάσσω Μικρά Μυστικά μ'
έλα τά Διαπλαστικόστομαί-ες. Δ/σις: Κων
Βασίλειον Παράσκου, Ρέπουλη 1, Πει-
ραιά. Εξωνάκι Γαργό

[ΜΑ' - 282]

Δοξαμένο Εξωνάκι, ανταλλάσσουμε τε-
τραδικάια; Γράψε πρώτο. Δ/σις ός
ζνω. Εξωνάκι Γαργό

[ΜΑ' - 283]

Αλληλογραφώ και ανταλλάσσω Μ. Μυ-
στικά με όλους, έλες. Γράφατε πρώ-
το Δ/σις Ι. Κλεθόπαν, Προπονίδος 11,
Νέα Σμύρνη διά Α. Αεραπόρος

[ΜΑ' - 284]

Μπαίνοντας στην κίνηση, χαιρετώ τόν
Διαπλαστικόστομο. Αποκαλύφεται.
ΣΥΜΑΙΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' - 285]

ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΑΛΜΟΣ. Ένας παλμός, πού
έσπρηδάει από κάθε Ελληνική καρ-
διά, πού πάλλεται γι' ανώτερα Ιβανικά τού
έθνους μας. [ΜΑ' - 286]

Θέματα: 'Ασώληπτες Σκιές, Αι
άδελφαι. Συμμαχία Διαπλαστικών
Συλλόγων' πετώντας προς την Δόξαν.
ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ
[ΜΑ' - 287]

Αθηναίς, πός σου φάνηκε ή μύθρα
στό τέσμα Πατριών;
Τζόκου «Νίκης» 'Ελλάδος»
[ΜΑ' - 288]

Ανταποδίδω: Χ=Γιάννα Σωτηρείδη,
Φαιταφάκι, ζενθ φαντασίας. Φα-
λαγγιτάκι, από (ΜΑ' 161) πάθαμε κρυ-
παγήματα. 'Εντελβαίς; Τριανταφυλλί-
να, αλληλογραφούμε;; γράφτε πρώτοι:
Τώνην Αίτσον, Μάρνη 1, Αθήνας.
ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ
[ΜΑ' - 289]

Θέματα πολέμου: Βόμβα άποκαλύφως
έπιπεσοθρα επί τών γραφείων τής
Διαπλαστικής έφένουσε Φλόγα τής Αυστε-
ρίας=Ελένην Αποστολάκη.
Τζόκου, (Ζάχαρη) Μόνα-Λίζα, 'Εθνε-
κός Παλμός =ΝΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»
[ΜΑ' - 290]

Διαπλαστικόστομο! Σπεύθε προς άναζή-
τησιν λαρυγγολόγου, Ικανού νά έλατ-
τώση εντασιν φωνής Νίλς!
Ζάχαρη, άντιπρόεδρος «Νίκης» 'Ελλάδος»
[ΜΑ' - 291]

Φαλαγγιτάκι, γιάκ' άφού δέν μ' έφα-
γε ο θυρωρός σου, δέν κινδυνεύω.
Δοξαμένο Εξωνάκι, μήν κακολόγης μή
σοδρθη κατανέφαλα.
Ζάχαρη, άντιπρόεδρος «Νίκης» 'Ελλάδος»

[ΜΑ' - 292]

Πρωτομπαίνοντας στο σαλονί τής Δια-
πλαστικής άποκλύπτω: Μαδρος Γά-
τος=Σάββας Κουροδίκη.

[ΜΑ' - 293]

Διαπλαστικόστομο, πρωτομπαίνοντας στο
Διαπλαστικό σαλονάκι, σας χαιρετώ.
Φαίτιξ, τί έγινε; Γράψε μου.
Βασιλης τού Δάσου

[ΜΑ' - 294]

«Αγγίνα» (!) σκαπαναρχηγέ, προμολό-
γησες. Νεολογιστικώς έπισκέπτες.
... τή ημισέκτε! ... Εθνεγενεστική όμιλος
ρητορεία κατώτερη «Ιδεάδου»! (Ρώτη-
σε διαρρομπαθητικόν Μπότσαρη ..)
ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΑ' - 295]

Ασώληπτες Σκιές-Δάμποντα 'Αστέρια-
Νίκη 'Ελλάδα-Περιπόκτιο-Ροκαβε-
λούρα Τρελλάκουρα-Τουροχοκίνητη Φά-
λαγγα Χαρδούμη-Συτροφία, άποστηρί-
ζατε (ΜΑ' 29).

[ΜΑ' - 296]

Προσοχή!!! Προσοχής κατέχεσται:
ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΟΠΑΡΕΑ!! 'Αναμειναιτε!
[ΜΑ' - 297]

ΖΑΧΑΡΗ, ΜΟΝΑ ΛΙΖΑ, ΤΖΟΚΕΓ, ΡΟ-
ΔΑΝΔΕ, ΜΑΧΑΡΑΝΗ, ΘΕΑΕΤΕ Ν'
ΑΔΑΗΛΟΓΡΑΦΗΣΩΜΕ; ΜΕΓΑΛΗ ΜΟΥ
ΧΑΡΑ ΕΝΑ ΤΕΤΡΑΔΙΚΑΙ ΣΑΣ.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ=της ΝΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»
[ΜΑ' - 298]

Επιτρέπει τό Τριφυλλί, αλληλογραφία
έμω και τού Μπελεντέρη; Σανθά
'Ιππότη, χρησιμοποιείτε τόσο πολύ τό
έπρας σου, όστις ύπάρχει φόδος.. νά σκου-
ριάση!
Τριανταφυλλίνα
ΤΗΣ «ΝΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»
[ΜΑ' - 299]

Σύλλογος «Δάμποντ» 'Αστέρια. Με τόν
καινοόγητο χρόνο άποικειται: Πρόσ-
δρος: Αλιών. Αντιπρόεδρος: Βοναπάρ-
της. Γραμματέας: Κηφην. Ταμίας: Μπου-
μπουλίνα. Σύμβουλος: Ασική Αδαφή.
Διαγωνισμών: Αγγιόδρότιο. Εσοδαθήμα-
τος: 'Ανομήμη Διαπλαστικόστομο. -Μέλη:
Μωρατίτοπούλα, Μυστηριώδης Αεραπόρος,
Ασικός Κρίνος. Αντιπρόσωποι: Πατριών.
Μίς 'Ανη. Μεσολλόγγιου, Ασπρος Γλάρος.
Μέ λήη μας άναγκάσθαστε ν' άνοή-
σωμεν Πίστιν-Πατρίδα, Εαυθόν 'Ιππότην,
'Ανοπόκτιο Ναυτάκι, ός ένεργήσαντας
αδαιρίτως καθίσταντας γνωστό ότι οδ-
δέποτε ο οδλόγός μας μετέσχεν άπιστή-
μως τής ΣΔ.Σ.

[ΜΑ' - 300]

Προσοχή! 'Ελληνόπουλα, τό Είκοσι
ένα έναζαί, γιάκ' νά μήν άναστη-
θή ή Μπουμπουλίνα;

[ΜΑ' - 301]

Εθνικόν 'Ιδεάδες, Βοναπάρτη ανταλλά-
σομε τετραδικάια; Μπουμπουλίνα

[ΜΑ' - 302]

Εθνεγές πού ήρθες. Κι' είχαμε μία ά-
νοπομονηρία, καθιμένο άγριοκρίτος.
Μπουμπουλίνα

[ΜΑ' - 303]

Ιδεάδες, Μπελεντέρη, αλληλογραφούμε;
Βασίλειος Γεωργίου 47, Ν. Ιωνία δι'
'Αγγιοκρίτισο

[ΜΑ' - 304]

Αλληλογραφώ, ανταλλάσσω τετραδικά-
κια. Στείλτε πρώτοι. Δ/σις: 'Ηρώ
Σγουρίδου, Κυβέλης 8, Αθήνας (1).
Καφές (τής «Νίκης» 'Ελλάδος»)